"मीठे बच्चे– तिम्रो नजर शरीरमा जानु हुँदैन, आफूलाई आत्मा सम्झ, शरीरलाई नहेर ।"

प्रश्नः– हरेक ब्राह्मण बच्चाहरूलाई विशेष कुन दुई कुरामा ध्यान दिनु छ ?

उत्तरः– (१) पढाइ र (२) दैवी गुण । कति बच्चाहरूमा क्रोधको अंश पनि छैन, कोही त क्रोधमा आएर धेरै लड्छन् । बच्चाहरूले विचार गर्नुपर्छ– मैले दैवी गुण धारण गरेर देवता बन्नु छ । कहिल्यै आवेशमा आएर बातचित गर्नु हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ– कुनै बच्चाहरूमा क्रोध छ भने उनीहरू भूतनाथ-भूतनाथिनी हुन् । यस्ता भूतहरूसँग त कुरा पनि गर्नु हुँदैन ।

गीतः– तकदीर जगाकर आई हूँ...

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले गीत सुने । अरू कुनै सतसङ्गमा कहिल्यै गीतको बारेमा सम्झाउँदैनन् । वहाँ शास्त्र सुनाउँछन् । जसरी गुरुद्वारेमा ग्रन्थका दुई वचन निकाल्छन्, फेरि कथा गर्नेले बसेर बिस्तार गर्छन् । गीतको विषयमा सम्झाउने, यस्तो कहीँ हुँदैन । अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यी सबै गीत हुन् भक्तिमार्गका । बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, ज्ञान अलग चीज हो, जुन एक निराकार शिवबाट मिल्न सक्छ । यसलाई भनिन्छ रूहानी ज्ञान । ज्ञान त धेरै प्रकारका हुन्छन् नि । कसैसँग सोधियो, यो गलैंचा कसरी बन्छ, तपाईंलाई ज्ञान छ ? (जवाफ मिल्नेछ) । हर चीजको ज्ञान हुन्छ । ती हुन् नै लौकिक कुराहरू । बच्चाहरूले जान्दछन्– हामी आत्माहरूका रूहानी बाबा उहाँ एक हुनुहुन्छ, उहाँको रूप देखिँदैन । उहाँ निराकारको चित्र पनि छ, शालिग्राम जस्तै । उहाँलाई नै परमात्मा भनिन्छ । उहाँलाई भनिन्छ नै निराकार । मनुष्यको जस्तो आकार छैन । हरेक वस्तुको आकार अवश्य हुन्छ । ती मध्ये सबैभन्दा सानो आकार छ आत्माको । यसलाई प्रकृतिको लीला नै भनिन्छ । आत्मा धेरै सानो छ, जुन यी आँखाद्वारा देख्नमा आउँदैन । तिमी बच्चाहरूलाई दिव्य दृष्टि मिल्छ, जसद्वारा सबै साक्षात्कार गर्छौ । जो आइसकेर गएका छन्, उनलाई दिव्य दृष्टिबाट देखिन्छ । पहिलो नम्बरमा त यी पास्ट भएका छन् । अब फेरि आएका छन्, त्यसैले यिनको पनि साक्षात्कार हुन्छ । छ धेरै सूक्ष्म । यसबाट बुझ्न सकिन्छ, परमपिता परमात्मा सिवाय आत्माको ज्ञान कसैले दिन सक्दैन । मनुष्यले आत्मालाई यथार्थ रीति जान्दैनन्, त्यस्तै परमात्मालाई पनि यथार्थ रीति जान्न सक्दैनन् । दुनियाँमा मानिसहरूको अनेक मत छन् । कसैले भन्छन् आत्मा परमात्मामा लीन हुन्छ, कसैले के भन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार, सबैको बुद्धिमा एकरस त बस्न सक्दैन । घरी-घरी बुद्धिमा बसाउनुपर्ने हुन्छ । हामी आत्मा हौं, आत्माले नै ८४ जन्महरूको पार्ट खेल्नुपर्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झेर म परमपिता परमात्मालाई जान, अनि याद गर । बाबा भन्नुहुन्छ– म यिनमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दिन्छु । तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झिदैनौ, यसैले तिम्रो नजर यस शरीरमा गइहाल्छ । वास्तवमा तिम्रो यिनीसँग केही काम छैन । सर्वका सद्गति दाता त उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँको मतमा हामी सबैलाई सुख दिन्छौं । यिनलाई पनि मैले सबैलाई सुख दिन्छु भन्ने अहंकार आउँदैन । जसले बाबालाई राम्रोसँग याद गर्दैनन्, उनको अवगुण निक्लिदैन । आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दैनन् । मानिसहरूले न त आत्मालाई, न परमात्मालाई जान्दछन् । सर्वव्यापीको ज्ञान पनि भारतवासीहरूले फैलाएका हुन् । तिमीहरूमध्ये पनि जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, उनले सम्झन्छन्, बाँकी सबैले यति बुझ्न सक्दैनन् । यदि बाबाको पूरा पहिचान बच्चाहरूलाई भएको भए त याद गर्ने थिए, आफूमा दैवीगुण धारण गर्ने थिए ।

शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । यो हो नयाँ कुरा । ब्राह्मण पनि अवश्य चाहिन्छ । प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान कहिले हुन्छन्, यो कुरा दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन । ब्राह्मण त धेरै छन् । तर ती हुन् कोख वंशावली । उनीहरू कुनै मुख वंशावली ब्रह्माका सन्तान होइनन् । ब्रह्माका सन्तानलाई त ईश्वर बाबाबाट वर्सा मिल्छ । तिमीलाई अब वर्सा मिलिरहेको छ नि । तिमी ब्राह्मण अलग हौ, ती अलग हुन् । तिमी ब्राह्मण हुन्छौ नै संगमयुगमा, उनीहरू हुन्छन् द्वापर-कलियुगमा । यो संगमयुगी ब्राह्मण नै भिन्न छन् । प्रजापिता ब्रह्माका धेरै बच्चाहरू छन् । भन्न त हदका पितालाई पनि ब्रह्मा भन्न सकिन्छ किनकि बच्चाहरू जन्माउँछन् । तर त्यो हो दैहिक कुरा । यहाँ बाबाले त भन्नुहुन्छ– सबै आत्माहरू मेरा सन्तान हुन् । तिमी हौ मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू । यो कसैलाई बुझाउन सहज छ । शिवबाबाको आफ्नो शरीर छैन । शिवजयन्ती मनाउँछन्, तर उहाँको शरीर देख्नमा आउँदैन । बाँकी अरू सबैको शरीर छ । सबै आत्माहरूका आ-आफ्ना शरीर छन् । शरीरको नाम राखिन्छ, परमात्माको आफ्नो शरीर नै छैन, यसैले उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । उहाँको आत्माको नाम नै शिव हो । यो नाम कहिल्यै बदलिदैन । शरीर बदलिएपछि नाम पनि बदलिन्छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ– म त सदैव निराकार परम आत्मा नै हुँ । ड्रामा प्लान

अनुसार अहिले यो शरीर लिएको छु । संन्यासीहरूको पनि नाम बदलिन्छ । गुरुको बनेपछि नाम बदलिन्छ । तिमीहरूको पनि नाम बदलिएको थियो । तर कहाँसम्म नाम बदलिराखौं । कति भागन्ती भए । जो त्यस समय थिए, उनको नाम राखिदिएँ । अब नाम राखिँदैन । कसैमा पनि विश्वास छैन । मायाले धेरैलाई हराइदिन्छ, अनि भागन्ती हुन्छन्, त्यसैले बाबाले कसैको पनि नाम राख्नुहुन्न । कसको राखुँ, कसको नराखुँ, यो पनि ठीक होइन । भन्न त सबैले भन्छन्– बाबा, म हजुरको भइसकेँ, तर यथार्थ रीति मेरो कहाँ हुन्छन् र । धेरै छन्, जसले वारिस बन्ने रहस्य पनि जान्दैनन् । बाबाको पासमा मिल्न आउँछन्, तर वारिस हुँदैनन् । विजय मालामा आउन सक्दैनन् । कुनै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले सम्झन्छन्– हामी त वारिस हौं । तर बाबाले जान्नुहुन्छ– यो वारिस होइन । वारिस बन्नको लागि भगवान्लाई आफ्नो वारिस बनाउनुपर्छ, यो रहस्य बुझाउन पनि मुश्किल छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ– वारिस कसलाई भनिन्छ । भगवान्लाई कसैले वारिस बनाए भने सम्पत्ति दिनुपर्ने हुन्छ । अनि मात्र बाबाले वारिस बनाउनुहुन्छ । सम्पत्ति त गरिब सिवाय कोही साहुकारले दिन सक्दैनन् । माला कति थोरैको बन्छ । यो पनि कसैले बाबासँग सोधेमा बताउन सक्नुहुन्छ– तिमी वारिस बन्ने हकदार हौ वा होइनौ ? यी बाबाले पनि बताउन सक्छन् । यो साधारण कुरा हो बुझ्नको लागि । वारिस बन्न पनि धेरै अक्कल चाहिन्छ । देखिन्छ– लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक थिए, तर त्यो मालिकपना कसरी प्राप्त गरे– यो कसैले जान्दैनन् । अहिले तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने छ । तिमी यस्तो बन्नु छ । बच्चाहरूले पनि भन्दछन्– हामी त सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौं, न कि चन्द्रवंशी राम-सीता । राम-सीताको पनि शास्त्रहरूमा निन्दा गरिएको छ । लक्ष्मी-नारायणको कहिल्यै निन्दा सुनिदैन । शिवबाबाको, कृष्णको पनि निन्दा गरिएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ– मैले तिमी बच्चाहरूलाई यति उँचभन्दा उँच बनाउँछु । मभन्दा पनि अगाडि जान्छौ । लक्ष्मी-नारायणको पनि कसैले निन्दा गर्दैनन् । हुन त कृष्णको आत्मा त उही हो, तर नजान्नाको कारण निन्दा गरिदिएका छन् । लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर पनि बडो खुशीले बनाउँछन् । वास्तवमा बनाउनुपर्ने हो राधे-कृष्णको किनकि उनी सतोप्रधान हुन्छन् । यो उनको युवा अवस्था हो, त्यसैले उनलाई सतो भनिन्छ । उनी साना छन्, त्यसैले सतोप्रधान भनिन्छ । सानो बच्चा महात्मा समान हुन्छ । जसरी सानो बच्चालाई विकार आदिको थाहा हुँदैन, त्यस्तै वहाँ ठूलालाई पनि थाहा हुँदैन, विकार के चीज हो भन्ने । यो ५ भूत वहाँ हुँदै हुँदैनन् । विकारको बारेमा मानौं थाहै हुँदैन । यस समय हो नै रात । कामको चेष्टा पनि रातमा नै हुन्छ । देवताहरू हुन्छन् दिनमा, त्यसैले कामको चेष्टा हुँदैन । कुनै विकार हुँदैनन् । अहिले रातमा सबै विकारी छन् । तिमीले जान्दछौ– दिन हुने बित्तिकै हाम्रा सबै विकार समाप्त हुनेछन् । विकार के हो भन्ने थाहा हुँदैन । यो रावणको विकारी गुण हो । यो हो विकारी दुनियाँ । निर्विकारी दुनियाँमा विकारको कुरा हुँदैन । त्यसलाई भनिन्छ ईश्वरीय राज्य । अहिले हो आसुरी राज्य । यो कसैले जान्दैनन् । तिमीले सबै थोक जान्दछौ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । धेरै बच्चाहरू छन् । यी सबै बी.के. कसका सन्तान हुन् ? यो कसैले बुझ्न सक्दैनन् ।

सबैले याद गर्छन्– शिवबाबालाई, ब्रह्मालाई पनि होइन । यिनले स्वयं भन्दछन्– शिवबाबालाई याद गर, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ, अरू कसैलाई याद गरेर विकर्म विनाश हुँदैन । गीतामा पनि भनिएको छ– मामेकम् याद गर । कृष्णले त भन्न सक्दैनन् । वर्सा मिल्छ नै निराकार बाबाबाट । आफूलाई जब आत्मा सम्झन्छौ, तब निराकार बाबालाई याद गर्नेछौ । म आत्मा हुँ, पहिले यो पक्का निश्चय गर्नुपर्ने हुन्छ । मेरो बाबा परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ– मलाई याद गऱ्यौ भने म तिमीलाई वर्सा दिनेछु । म सबैलाई सुख दिनेवाला हुँ । मैले सबै आत्माहरूलाई शान्तिधाम लिएर जान्छु । जसले कल्प पहिले बाबासँग वर्सा लिएका थिए, उनै आएर वर्सा लिनेछन्, ब्राह्मण बन्नेछन् । ब्राह्मणहरूमध्ये पनि कोही बच्चा पक्का छन् । मातेले पनि बन्छन्, सौतेले पनि बन्छन् । हामी निराकार शिवबाबाका वंशावली हौं । जान्दछौं– जनसंख्या कसरी बढ्दै जान्छ । अहिले ब्राह्मण बनेपछि हामी फर्केर जानेछौं । सबै आत्माहरूले शरीर छोडेर फर्केर जानु छ । पाण्डव र कौरव दुवैलाई शरीर छोड्नु छ । तिमी यो ज्ञानको संस्कार लिएर जान्छौ फेरि त्यसै अनुसार प्रारब्ध मिल्छ । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, फेरि ज्ञानको पार्ट समाप्त हुन्छ । तिमीलाई ८४ जन्मपछि फेरि ज्ञान मिलेको छ । फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ । तिमीले प्रारब्ध भोग्छौ । वहाँ अरू कुनै धर्मका चित्र रहँदैनन् । तिम्रो भक्ति मार्गमा पनि चित्र रहन्छन् । सत्ययुगमा कसैको चित्र आदि रहँदैनन् । तिम्रो चित्र अलराउण्ड भक्ति मार्गमा रहन्छ । तिम्रो राज्यमा अरू कुनैको चित्र हुँदैन, केवल देवी-देवताहरू नै रहन्छन् । यसबाट नै सम्झनेछन् हामी आदि सनातन देवी-देवता नै हौं । पछि सृष्टि बढ्दै जान्छ । तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान स्मरण गरेर अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ । धेरै प्वाइन्टहरू छन् । तर बाबाले सम्झनुहुन्छ– मायाले घरी-घरी

भुलाइदिन्छ । त्यसैले यो याद रहनुपर्छ– शिवबाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । उहाँ उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ । हामीलाई अब फर्केर घर जानु छ । कति सहज कुरा छन् । सारा आधार यादमा छ । हामीलाई देवता बन्नु छ । दैवी गुण पनि धारणा गर्नु छ । ५ विकार हुन् भूत । कामको भूत, क्रोधको भूत, देह-अभिमानको भूत पनि हुन्छ । हो, कसैमा धेरै भूत हुन्छन्, कसैमा कम । तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूलाई थाहा छ– यी ५ ठूला भूत हुन् । नम्बरवन हो कामको भूत, सेकेण्ड नम्बर हो क्रोधको भूत । कुनै रफढफ बोल्छन् भने बाबा भन्नुहुन्छ यो क्रोधी हो । यो भूत निक्लिनुपर्छ । तर भूत निस्किन बडो मुश्किल छ । क्रोधले एक-अर्कालाई दुःख दिन्छ । मोहको कारण धेरैलाई दुःख हुँदैन । जसको मोह छ उनैलाई दुःख हुन्छ, त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यी भूतहरूलाई भगाऊ ।

हरेक बच्चाहरूले विशेष पढाइ र दैवी गुणहरूमा ध्यान दिनु छ । कति बच्चाहरूमा त क्रोधको अंश पनि छैन । कोही त क्रोधमा आएर धेरै लडाईं गर्छन् । बच्चाहरूलाई ख्याल चल्नुपर्छ– हामीले दैवी गुण धारण गरेर देवता बन्नु छ । कहिल्यै रिसाएर कुरा गर्नु हुँदैन । कोही रिसाउँछ भने उसमा क्रोधको भूत छ । उनीहरू मानौं भूतनाथ-भूतनाथिनी बन्छन् । यस्ता भूतहरूसँग कहिल्यै कुरा गर्नु हुँदैन । एक जनाले क्रोधमा आएर कुरा गऱ्यो, फेरि अर्कोमा पनि भूत आयो भने भूत आपसमा लड्न थाल्छन् । भूतनाथिनी अक्षर धेरै खराब हो । भूतको प्रवेशता नहोस्, यसैले मानिसहरू किनारा हुन्छन् । भूतको सम्मुख खडा पनि हुनु हुँदैन, नत्रभने प्रवेशता हुन्छ । बाबा आएर आसुरी गुण निकालेर दैवी गुण धारण गराउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ– म आएको छु दैवी गुण धारण गराएर देवता बनाउन । बच्चाहरूले जान्दछन्– हामी दैवी गुण धारण गरिरहेका छौं । देवताहरूको चित्र पनि सामुन्ने छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– क्रोधीसँग एकदम किनारा होऊ । आफूलाई बचाउने युक्ति चाहिन्छ । ममा क्रोध नआओस्, नत्रभने सय गुणा पाप हुनेछ । कति राम्रो शिक्षा बाबाले बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ । बच्चाहरूले पनि सम्झन्छन्– बाबाले हुबहु कल्प पहिले जसरी सम्झाउनुहुन्छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझ्दै रहनेछन् । आफैंलाई पनि दया गर्नु छ, अरूप्रति पनि दया गर्नु छ । कोही स्वयंप्रति दया गर्दैनन्, अरूमाथि गर्छन्, त्यसैले ऊ माथि चढ्छ, स्वयं चढ्दैन । स्वयं विकारमाथि विजयी बन्दैन, अरूलाई सम्झाउँछ, उसले जित्दछ । यस्तो पनि आश्चर्य हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) ज्ञानको स्मरण गरेर अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ । कुनै पनि रफढफ बातचित गर्नु छैन । कसैले रिसाएर कुरा गऱ्यो भने ऊबाट किनारा हुनु पर्छ ।

२) भगवान्को वारिस बन्नको लागि पहिले उहाँलाई आफ्नो वारिस बनाउनु छ । समझदार बनेर आफ्नो सबै बाबालाई सुम्पिएर ममत्व मेटाइदिनु छ । आफूमाथि आफैंले दया गर्नु छ ।

वरदानः– **सत्यता, स्वच्छता र निर्भयताको आधारद्वारा प्रत्यक्षता गर्ने रमता योगी भव**

परमात्म-प्रत्यक्षताको आधार सत्यता हो । अनि सत्यताको आधार स्वच्छता वा निर्भयता हो । यदि कुनै पनि प्रकारको अस्वच्छता अर्थात् सच्चाई-सफाईको कमी छ, या आफ्नै तमोगुणी संस्कारहरूमाथि विजयी बन्नमा, संस्कार मिलाउनमा या विश्व सेवाको क्षेत्रमा आफ्नो सिद्धान्तलाई सिद्ध गर्नमा भय छ भने प्रत्यक्षता हुन सक्दैन । त्यसैले सत्यता र निर्भयतालाई धारण गरेर एकै धुनमा मस्त रहने रमता योगी, सहज योगी बन, तब सहजै अन्तिम प्रत्यक्षता हुनेछ ।

स्लोगनः– बेहदको दृष्टि, वृत्ति नै एकताको आधार हो, यसैले हदमा नआऊ ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

(२२) चाहे कुनै पनि साधारण कर्म गरिरहेका छौ भने पनि बीच-बीचमा अव्यक्त स्थिति बनाउने ध्यान रहोस् । कुनै पनि कार्य गर्दा सदैव बापदादालाई आफ्नो साथी सम्झेर डबल फोर्सले कार्य गऱ्यौ भने स्मृति धेरै सहज रहनेछ । स्थूल कारोबारको प्रोग्राम बनाउँदा बुद्धिको प्रोग्राम पनि सेट गर, तब समयको बचत हुनेछ ।